

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών άκρησεάς και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Έσωτερικού	Έξωτερικού
Έτησία Δρ. 8.—	Έτησία . . Φρ. χρ. 10.—
Έξάμηνος . . . > 4,50	Έξάμηνος . . > 5,50
Τρίμηνος . . . > 2,50	Τρίμηνος . . > 3.—
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10, Έξωτερ. λ. 15.

Φόλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λικ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Ερμούλου άρ. 38, παρά τώ Βασιλικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος Έν Αθήναις, 8 Απριλιον 1917 Έτος 39ον. — Αριθ. 19

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστιόστημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Από τώ χρώμα των όχθών του, τώ ποταμί βαπτιόθηκε άμέσως Κόκκινο Ποτάμι.

Δέν ήταν παρά ένα μεγάλο ρυάκι, βαθύ και γάργαρα, σχηματισμένο από τά νερά του βουνού, πού άλλου σάν ποτάμι, άλλου σάν χείμαρρος, έδω έρρεε ήσυχα επάνω στον άμμο κ' εκεί βροντούσε επάνω στα βράχια ή έπεφτε σέ μικρούς καταρράκτες, ως ότου έφθανε κ' έχύνετο στη λίμνη. Τώ μάκρος του ήταν ως έναμισο μίλλι και τώ κλάτος του ως τριάντα, και σέ μερικά μέρη ως σαράντα, πόδια. Τά νερά του ήταν γλυκά κ' από τούτο έσυμπέραιναν ότι και τής λίμνης θα ήταν τέτοια. Καλοτυχία, και τούτο, για την περίπτωσι πού θα εύρισκαν στής όχθες της κανένα μέρος, καταλληλότερο για κατοικία από τά Καμίνια.

Όσο για τά δένδρα πού έσκίαζαν τής όχθες τού κρηκ, ήταν ως επί τώ πλείστον από τά είδη πού άφθονούν στήν εύκρατη ζώνη της Αυστραλίας ή της Τασιμανίας, και όχι από τά κωμφορά εκείνα πού έδύσανταν τάλλο μέρος τού νησιού. Ειδικώτερα ήταν κάρουαρίνες, εύκάλυπτοι και κέδροι. Έλειπαν όμως σέ κοκκοφοίνικες, πού υπάρχουν άφθονοί σ άλλα νησιά τού Ειρηνικού.

— Τί κρίμα! είπε ό Χάρ-

μπερτ Ένα τόσο χρήσιμο δένδρο, πού κάνει τόσο ώραία καρύδια!

Στά κάπως ισχνά φυλλάματα των εύκαλύπτων και των καζουαρινών, πού δέν έμπόδιζαν τώ απλώμα των πτερών τους, έπαιγνίδιζαν ένα πλήθος πουλιά πολυθρόνα και πολύχρωμα, παπαγάλοι προπάντων διαφόρων ειδών, άσπροι, στακτεροί, καρδαλοί, πράσινοι, κόκκινοι, γαλάζιοι, πού ένόμιζε κανείς ότι

τούς βλέπει άνάμεσ' από ένα πρίσμα.

Έξαφνα, μιá παραξενή συναυλία από φωνές άταξιαστες άντήχησε σέ μιá λόχη. Ο άποικισ άκουσαν μαζί τώ κελάδημα των πουλιών, τής κραυγής των ζώων και έναν άλλο ήχο, πού μπορούσε νά είχε βγή από τή χείλη κανενός άγριανθρώπου. Ο Νάβ και ό Χάρμπερτ ώρμησαν πρós εκείνους τούς θάμνους, χωρίς καμμιá προσφλαξί. Εύτυχώς, δέν

ήταν εκεί μέσα ούτε θηρίο, ούτε άγριάνθρωπος' αλλά άπλούττατα ένα μικρό κοκάδι από τά ώδικά και μιμητικά εκείνα πουλιά, πού τά λέγουν «ρασιανούς τού βουνού». Μερικές επιδέξιες μακατουνίες έδωσαν τέλος στήν παράστασι των πτερωτών μίμων και συγχρόνως έπρομήθευσαν λαμπρό κρέας για τέ δείπνο.

Παρακάτω, ένα κοκάδι τετραπόδων, πηδηκτών, πετακτών, πού θάλεγες, από τά φθιβερά κηθήματα πού έκαναν, πώς είχαν πτερά, — έπέρασε μπροστά από τούς άποίκους: με τέτοια γρηγοράδα, πού μόλις έπρόσφθασαν νά τώ ιδούν.

— Καγκκαρού! έρώναξέ ό Χάρμπερτ.

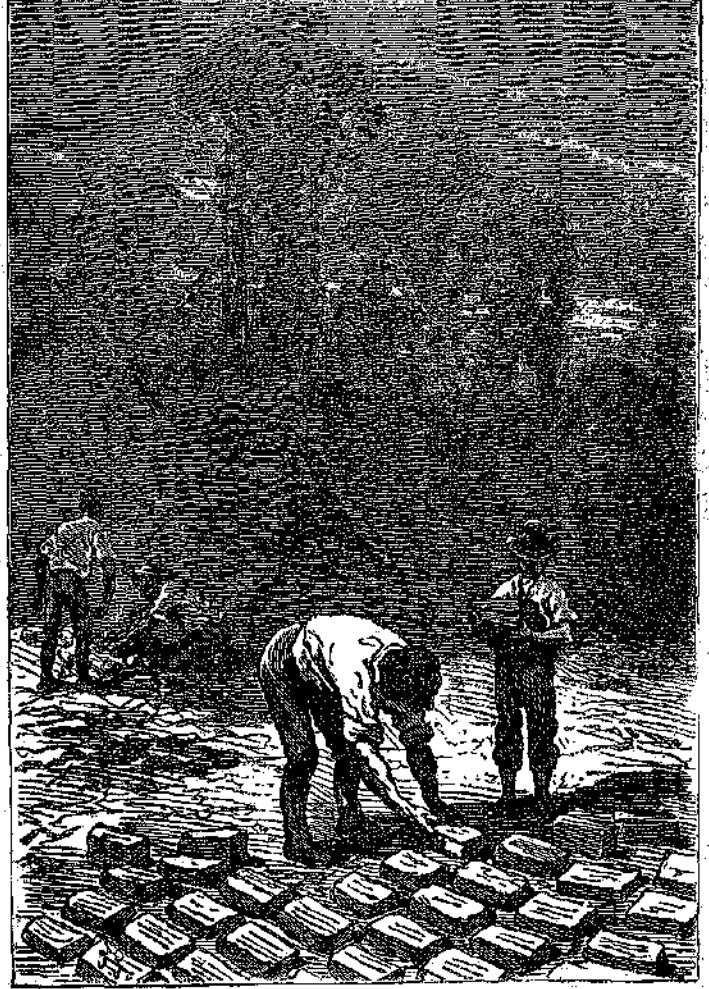
— Τρώγεται αυτό; ρώτησε ό Πέγκροφ.

— Στυφάδο πρώτης τάξεως! άποκρίθηκε ό ρεπόρτερ.

— Κρίμα! Έκαμε ό ναύτης.

Γιατί έδλεπε, ότι ήταν άδύνατο νά κυνηγήσουν τά πτερόποδα εκείνα άγρίμια. Κι' αυτός ό Τόν, πού έτρεφε κατόπι τους, δέν μόρεσε ούτε νά τά πλησιάσθ.

— Βλέπετε, κύριε Σμιθ,



«Τρείς χιλιάδες τούβλα άραδιάσθηκαν...»

είπε τότε ο Πέγκροφ, τί αξίζουν, πόσο μάς χρειάζονται ένα-δυο τουφέκια; "Αν μπορούσατε να μ'αξ φτιάσετε...

— Κι' αυτό μπορεί να γίνει, απαντήθηκε ο μηχανικός. Προς το παρόν όμως θα κάμωμε τόξα και βέλη και δεν αμφισβάζω ότι θα γίνετε γρήγορα τόσο επιτηδευτοί στο χειρισμό τους, όσο κι' οι Αυστραλιανοί κυνηγοί...

— Τόξα, βέλη; έκαμε ο Πέγκροφ με μορφοσμό. Μ' αυτά είναι για παιδιά!

— Και όμως! είπε ο ρεπόρτερ. Τα τόξα και τα βέλη αίματοκύλισαν τον κόσμο για αιώνες! Η πυρτις είναι χθεσινή, ενώ ο πόλεμος είναι αρχαίος όσο και ο άνθρωπος... δυστυχώς!

— Έχετε δίκην, ώμολόγησε ο ναύτης' δεν τ'ο συλλογιόθηκα! 'Όστος, καγκαρού δεν έχει άποψη. "Ο,τι κάνουν πιά 'οί φασιανοί του βουνού".

— "Ας είναι, είπε ο Χάρμπερτ. Υπάρχουν δώδεκα είδη καγκαρού. Μπορεί να πετύχουμε και κανένα είδος που να πιάνεται εύκολότερα.

— Για μένα, αποκρίθηκε ο ναύτης, ένα μόνο είδος υπάρχει: η καγκαρού που γίνεται στυφόδο ή τουλάχιστο που μπαίνει στη σούδα. Κι' αυτό ακριβώς μ'αξ λείπει!

Εντούτοις, έ καλός Πέγκροφ έμελλε να παρηγορηθ' για την έλλειψη.

Ο Τόπ, τώνοντι, δεν είχε πάψη να ψάγγη παντού. Ήταν τόσο πεινασμένος, ώστε αν αυτή τή στιγμή έπεφε στα δόντια του κανένα κυνήγι, ήταν ζήτημα αν θάφινε για τους άλλους τήν προβιά. Κυνηγούσε τώρα για λογαριασμό του. 'Ο Νάβ όμως τον έπιτηρούσε.

Σε λίγο, ο σκύλος χάθηκε σε κάτι θάμνους κι' άμέσως υπόκωφα γρυλλίσματα έμαρτύρησαν ότι έπιασε κάποιο ζώο.

Ο Νάβ έτρεξε και πραγματικώς, είδε τον Τόπ να καταβροχθίζει ένα τετράποδο, που 'στερ' από δέκα δευτερόλεπτα, θά ήταν αγνώριστο μ'α' στην κοιλά του. Εύτυχως όμως για τους άλλους πεινασμένους, ο σκύλος είχε πέση σε φωληά και, πρην άρχιση να τρώγη τ'ο ζωο έκείνο, είχε πνίξη άλλα δυό, που τάρπαζε ο μαύρος και γύρισε στους συντρόφους του θριαμβευτικά.

Ήταν από τήν οικογένεια των τρωκτικών, μεγάλα σαν λαγοί, ένα είδος κουνέλια με πολύ μακρόα αυτιά, που οι Αμερικανοί τ'α ονομάζουν μ'αρά.

— Ούρρα! έφώναξε ο Πέγκροφ. Έφθασε και τ'ο ψητό! Και τώρα μπορούμε να γυρίσουμε στο σπίτι.

Έξακολουθούσαν τον δρόμο τους. Τ'ο Κόκκινο Ποτάμι, κάτω από τους θόλους των ώρειων εκείνων δένδρων, άρχισε να γίνεται πλατύτερο κι' ο Κύρος Σμιθ έσυμπέρανε απ' αυτό ότι έπλησίαζαν στο στόμιό του. Πραγματικώς, μέλις

βγήκαν από μια πυκνή συστάδα εύκακαλύπτων και καμμοδένδρων γιγαντιαίων, τ'ο είδαν έξαρνα. Είχαν φθάση στη δυτική όχθη τής λίμνης Γκράντ κι' ή τοποθεσία αξίζει τόν κόπο.

Ή ύψη εκείνη έκτασις, που ή περιφέρεια τής ήταν ως έπτά μίλλια, έτριγυρίζετο από τήν κραινάδα λογής-λογής δένδρων και κελί-κάτω, στην άνατολική όχθη, όπου τ'ο πράσινο παραπέτασμα άνοιγε, έδλεπες ένα λαμπρό όριζοντα από θάλασσα. Τά ύδρόβια πουλιά, αγρίοπαπιες, πελεκάνοι, νερόκοιτες, ήταν άφθονα και 'ς ένα βράχο, π'ού έξείχε στη μέση τής λίμνης κ'έσχημάτιζε σαν ένα νητάκι, έστέκοντο πλήθος ψαροπούλια, ήσυχα, σοβαρά, περιμένοντα να περάση από μπροστά τους κανένα ψάρι, για να βυθίσουν τ'ο μακρύ τους ράμφο στο νερό και να τάρπαξουν. Κι' από μερικά άναθράσματα των νερών, από τους συγκεντρικούς κύκλους που διασταυρώνοντο στην επιφάνεια, μπορούσε κανείς να συμπεράνη ότι τ'α ψάρια άφθονούσαν.

— 'Όραία λίμνη! έφώναξε ο Γεδεών Σπίλεττ. Θα μπορούσε κανένας να ζήση 'ς αυτές τής όχθες!

— Θα ζήσωμε! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

Η λίμνη Γκράντ ήταν μια μεγάλη δεξαμενή, που έγέμιζε σιγά-σιγά από τ'ο στόμιό του Κόκκινου Ποταμού και που πρέπει ναδειάζε τ'ο περισσό νερό τής στη θάλασσα από κάποιο καταρράκτη. 'Ο μηχανικός έσκέφθηκε, ότι αν ήταν έτσι, θα μπορούσαν κάποτε να χρησιμοποιήσουν τή δύναμη του καταρράκτη αυτού, που πήγαινε τώρα χαμένη. 'Αλλά έπρεπε πρώτα να τόν βρούν. Έκαμαν όμως ένα δλδκλήρο μίλλι, ακολουθούντες τής όχθες τής λίμνης, χωρίς να νάνκαλύψουν τίποτα.

Ήταν άργά κι' έπρεπε τώρα να γυρίσουν στην κατοικία τους, για να ετοιμάσουν τ'ο δείπνο. Πήραν λοιπόν τόν αντίθετο δρόμο και, από τήν άριστερή όχθη τής Ευχαριστίας, έφθασαν στα Καμίνια.

Εκεί άναψαν άμέσως φωτιά. 'Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ που έκτελούσαν χρέη μαγειρού. (*)—ο ένας ως μαύρος, ο άλλος ως ναύτης, — έψησαν στη σούδα τ'ο κουνέλι. Κ' έφαγαν όλοι λαμπρά.

Μετά τ'ο δείπνο, τή στιγμή που οι άποικοι ετοιμάζοντο να κοιμηθούν, ο Κύρος Σμιθ έβγαλε από τήν τσέπη του τ'α δείγματα των διαφόρων όρυκτων, που είχε μαζέψη, και τούς είπε:

— Φίλοι μου, αυτό είναι σίδηρος, αυτό πυρτίον, αυτό άργιλιον, αυτό ασβέστιον, αυτό άνθραξ. 'Ιδού τί μ'αξ δίνει ή φύσις, 'Ιδού τί προσφέρει στην κοινή εργασία. 'Από αύριο άρχίζομε!

(*) 'Ότε είλωνα προηγ. φύλλου, σελ. 141.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Τί γίνεται τ'ο περιλαίμιον του Τόπ. — Κατασκευή τ'όρων και βελών. — Τοβόλα και άγγαία. — Διάφορα σκεύη μαγειρείου. — Το πρώτον βρασί. — 'Ο Νότιος Σκυφός. — Σπουδαία άστρονομική παρατήρησις.

— Λοιπόν, κύριε Σμιθ, από τ'ο θύρεχίσαμε; ρώτησε τήν άλλη μέρα ο Πέγκροφ τόν μηχανικό.

— Από τήν άρχή! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

Και πραγματικώς, από τήν άρχή, από τ'ο άλλα, έπρεπε ναρχίσουν οι άποικοί μας. Δεν είχαν ούτε τ'α εργαλεία που έχρειάζοντο για να γίνουν τ'α έργαίετα! Δεν έπρόκειτο βέβαια να έπινοήσουν τ'επινοήματα' έπρόκειτο όμως να κατασκευάσουν και τ'α υλικά άκόμη που είχαν στη διάθεσί τους, ήταν δλωσιδιόλου άκατέργαστα, σε κατάστασι πρωτογενή. Το είδερ' τους έξαρνα και τ'ο άτσάλι ήταν σε κατάστασι μεταλλεύματος' τ'α άγγαία τους άργιλιοσ, τ'α ύψάσματα τους, μάλλιζών ή ίνες φυτών. 'Αλλά ήταν έξοπνοί άνθρωποι, έμπειροί, δραστήριοι και άρτιστοιμένοι όλοι στον θαυμάσιο άρχητό τους.

Η άρχή λοιπόν που είπε ο Κύρος Σμιθ, ήταν ή κατασκευή μιάς μηχανής που θα μετεμόρφωνε τής φυσικής ούσιες. Ξέρετε τί ρόλο παίζει 'ς αυτές τής μεταμορφώσεις ή θερμότης. Τήν κώσιμη ύλη, ξύλα, γαιάνθρακας, μπορούσαν να τή μεταχειρισθούν άμέσως. Έπρεπε όμως να κατασκευάσουν πρώτα ένα μεγάλο φούρνο, ένα καμίνι.

— Και σε τί θα μ'αξ χρησιμεύση; ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Στην κατασκευή των άγγαίων που μ'αξ χρειάζονται, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

— Και με τί θα κάμωμε τ'ο φούρνο;

— Με τ'οβόλα.

— Και τ'α τ'οβόλα;

— Με άργιλιο. Έμπρός, φίλοι μου! Για ναποτύχωμε τ'ο κούβαλχημο, θα ιδρύσωμε τ'ο έργοστάσιό μας στον τόπο τής παραγωγής. 'Ο Νάβ θα μ'αξ φέρνη τ'ο τ'οβόλα και δεν θα μ'αξ λείπη φωτιά για να τ'α μαγειρεύωμε.

— Ναι, είπε ο ρεπόρτερ, μ' αν μ'αξ λείψουν τ'α τ'οβόλα, επειδή μ'αξ λείπουν τ'α εργαλεία τ'ου κυνηγιού;

— Νά είχαμε ένα μαχαίρι! έφώναξε ο ναύτης.

— Καλά θά ήταν, εξακολουθούσε ο ρεπόρτερ' αλλά θά κάμω ένα τόξο και βέλη, κι' έτσι δεν θα στερηθώμε τ'ο κρέας ποτέ.

— Ναι, ένα μαχαίρι, ένα έλασμα κωστερό... έψιθύρισε ο μηχανικός, σά να μιλούσε μονάχος του.

Έξαρνα έκύταξε τόν σκύλο του και τ'ο βλέμμα του άστράψε.

— Τόπ, έλα δά! έφώναξε. 'Ο σκύλος έτρεξε κοντά του. 'Ο Κύ-

ρος Σμιθ τ'ο έπιασε τ'ο κεφάλι, τ'ο έβγαλε τόν κλοιδ που φορούσε στο λαιμό του, τόν έκοψε στα δυό και είπε: — Πέγκροφ, να δυε μαχαίρια!

Ο ναύτης έξητηκράχυνε από τή χαρά του. Τ'ο περιλαίμιό του Τ'επ ήταν κωμωμένο από λεπτό έλασμα χάλυθος βαμμένου. Δεν είχαν λοιπόν παρά να τ'οβού τήν άκρη του σε μια τραχεία έστρα, να τήν άκονίσουν σε μια λειότερη και να κάμουν δυό γερά ξύλινα μαχίρια.

Πέτρα μαύρη, κατάλληλη για άκόνι, είχε άρθουη στην άκρωγιά. Κ' έστερ' από δυό ώρες, τ'α δυό μαχαίρια ήταν έτοιμα.

Η άπόκτησις τ'ου πρώτου αυτού 'εργαλείου' χαιρετίσθηκε στην άποικία σαν ένας θρίαμβος. Κ' έξεκίνησαν με χαρά.

Ο σκοπός τ'ου Κύρου Σμιθ ήταν να γυρίσουν στη δυτική όχθη τής λίμνης, εκεί όπου χθές είχε ιδη τήν άργιλώδη εκείνη γη κι' είχε πάρη τ'ο δείγμα.

(Καιται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1921

Αγαπητό μου,



ΑΛΗΘΕΙΑ δεν ξέρωμε πώς θα είμαστε μετά τέσσαρα χρόνια. Δεν ξέρωμε καν, δεν είμαστε βέβαιοι, αν θα

έχη τελειώση ο πόλεμος' αυτός τής ύψηλίου... 'Αλλά μετά τέσσαρα χρόνια είναι ή Έκκτονταετηρίς τής Έλληνικής Έπαναστάσεως. Και για να τήν έορτάσωμε όπως τής αξίζει, έπρεπε ναρχίσωμε τής ετοιμασίας από τώρα. Μάλιστα τ'α τέσσαρα χρόνια που μεσολαβούν, είναι και λίγα για να ετοιμασθούν όλα έκείνα που χρειάζονται για τή μεγάλη έορτή. Η Κυβέρνησις λοιπόν, μ' όλους τούς μετ'άδες που έχει τώρα 'ς τ'ο κεφάλι τής, έπρονόησε για τ'ο 1921. Και στής 25 Μαρτίου, με τήν ευκαιρία τής Έθνικής Έορτής, έδημοσιεύθη ένα Νομοθετικό Διάταγμα, που όρίζει επάνω-κάτω πώς θα έορτασθ' ή Έκκτονταετηρίς.

Θά έξοδευθούν έκατομμύρια και θα γίνουν πράγματα όρατα και μεγάλα. Πρώτα-πρώτα ένα 'Ηρώδον σε περίελευτο μέρος των Άθηνών. Έπειτα άλλα διάφορα Μνημεία στους ιστορικούς τόπους, τούς δοξασμένους από έλληνικές νίκες ή μαρτύρια. Έπειτα διεθνείς 'Ολυμπιακοί άγώνες στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Έπειτα μια μεγάλη έ-

στορική Έκθεσις, που θα περιλάβη ό,τι σχετικό με τόν Άγώνα του 21, —είκόνες, έγγραφα, στολές, όπλα, σημαίες, σφραγίδες, βιβλία, έφημερίδες τής έποχής. Έπειτα έκδοσις ενός μεγάλου Λεξικού τής Νέας Έλληνικής Γλώσσης, —γιγαντιαίο έργο που από πολλά χρόνια καταγίνονται 'ς αυτό ένα πλήθος σοφοί και που ως τ'ο 1921 δεν θα είναι έτοιμος παρά μόνος ο πρώτος του τόμος με τ'ε γράμμα Α. Έπειτα άλλες έκδόσεις Στατιστικών, που θα δείχνουν όλη τήν πρόοδο τής Ελλάδος στα έκκατ'α χρόνια. Έπειτα... μα που να σάς τ'α λέω! Θα γίνουν τελοσπάντων πολλά. Κ' ή έορτής, —έγκαινία Μνημείων, τελετές, δοξολογίες, δεξιώσεις, άγώνες, λαμπαδοδρομίες, θεατρικές παραστάσεις, —θα διαδέχονται ή μια τήν άλλη 'ς όλο τ'ο διάστημα τ'ου 'αμφιστηρικού έτους', όπως λέει τ'ο κανονιστικό Διάταγμα.

Έννοείται, ότι αν τ'ο 1921 θα έπικρατ'ή στον κόσμο ειρήνη, —και μπορούμε πιά να τ'ο ελπίζωμε, —άπειροί ξένοι, απ' όλα τ'α Έθνη, θα έλθουν στην Ελλάδα για να συνεορτάσουν. Η Έκκτονταετηρίς τής Έλληνικής Έπαναστάσεως είναι μια έορτή που δεν άφίνει άδιάφορο κανένα. Κάθε λαός πολιτισμένος, φιλελεύθερος, θα θελήση να λάβη μέρος 'ς αυτή. Τ'ο ενδιαφέρον τής δεν είναι στενά τοπικό, έλληνικό, —είνε παγκόσμιο. Γιατί άνακαλεί τήν αναγέννησι τ'ου Έλληνισμού, που είναι μια Μεγάλη 'Ιδέα. Άδιάφορο αν αντιπροσωπεύεται έκτίσημα από ένα Βασίλειο μικρό. 'Αλλά τ'ο μικρό αυτό Βασίλειο λέγεται Έλλάς και είναι τ'ο πρώτο κομμάτι τής ευρωπαϊκής γής, που έλευθερώθη από τήν τουρκική τυραννία. 'Απ' όλους τώνοντι τούς λαούς, που είχε υποτάξη ο Τούρκος, πρώτος ο Έλληνικός έσηκώθηκε ζητώντας τήν έλευθερία του, και πρώτος αυτός κατώρθωσε να τήν άποκτήση. Έδωσε λοιπόν τ'ο σύνθημα και τ'ο παράδειγμα στους άλλους.

Με τήν Έλληνική Έκανάστασι, άρχισε στην Ευρώπη μια καινούργια έποχή, π'ο φωτεινή, π'ο φιλελεύθερη. Ήταν τότε που έβασίλευε ή «'Ιερά Συμμαχία», — μια σκοτεινή συμφωνία μεταξύ των βασιλέων να βοηθούνται για να καταπνίγουν κάθε εξέγερσι δούλου λαού και να μη έπιτρέπουν σε κανένα να σηλώση κεφάλι. Αυτό τ'ο ώνόμαζαν «διατήρησι τ'ου καθεστώτος». 'Αλλά ή άπόσπασις τής Έλλάδος από τήν έξουσία τ'ου Σουλτάνου, ή 'ίδρυσις κ' ή αναγνώρισις τ'ου μικρού έλευθέρου Βασιλείου, άποτελεί τήν πρώτη άθέτησι τής τυραννικής συμφωνίας. Η 'Ιερά Συμμαχία διαλύθηκε κι' άρχισε να πνέη 'ς όλη τήν Ευρώπη μια καινούργια αύρα έλευθερίας.

Από τήν Έλλάδα! 'Όσοι λαοί άποτίναζαν κατόπι ένα όποιόδήποτε ζυγό, στην Ελλάδα όρείλουν κάτι τί. Γιατί ή Έλλάς έγινε αιτία ναθέτηθ' ή συμφωνημένη «διατήρησις τ'ου καθεστώτος». Κι' αυτό τ'ο κατώρθωσε, γιατί ο δίκαιος άγώνας τής είχε κινήσι τότε τή συμπάθεια και λαών και βασιλέων. Ήταν, βλέπετε, ο Έλληνισμός που έπάλασε με τή βαρβαρότητα, ο Έλληνισμός που έδωσε στον κόσμο Πολιτισμό και Χριστιανισμό. Έτσι ο μικρός έλληνικός λαός κατώρθωσε να έπιβληθ' με τ'ο γόητρο τ'ου ονόματός του, τήν αίγλη τ'ου ένοδόχου παρελθόντος του, τ'ο μεγαλείο των προγόνων του, από τόν 'Ηρακλή ως τόν προγόνον του, και με τ'α πολεμικά κατορθώματα των νέων του ήρώων, τ'ου Κανάρη, τ'ου Διάκου, τ'ου Κολοκοτρώνη. Οι ήρωες τής Έλληνικής Έπαναστάσεως είχαν γίνη δημοτικώτατοι, τούς ύμνούσαν οι ποιηταί όλων των έθνών κι' είχε γεννηθ' ένα ισχυρότατο ρεύμα Φιλελληνισμού, που έπεδύθη έτι τέλους στους Βασιλείς και στής Κυβερνήσεως να αναγνώρισουν τήν ανεξαρτησία τ'ου Έλληνικού Βασιλείου. Τέτοιον κοσμοϊστορικό γεγονός θα έορτασθ' τ'ο 1921 ή Έκκτονταετηρίς. Και όλος ο πολιτισμένος, ο φιλελεύθερος κόσμος θα λάβη μέρος στη μεγάλη έορτή.

Σας άναίχομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ

— Είχα μ'α' άφρόνιστη, γλυκειά κι' αγαπημένη φίλη, μάτια τής—τ'α όστρα τ'ου ούρανού, γέλιο—τ'ο πώς τ'ου Άπριλίου. "Όχι λαλία, κελάρυσμα, κελάρυσμα είχ' έκείνη" κ' ή συγκροφία τής δροσίσιμα, πορηγορία, γούλη...

Οι πέτρες πολυθρόνης τής και τ'α σκαμμένα βράχια ή κλόη χαλί τής, κι' άνθη τής οι έρείκες και τ'α στάχια. "Από τ'α χρόνια άπειράκατα, 'στο κάμμα αυτά θρασάτα, άνόθευτα είνε κι' άδοξα τ'α θρασάτα τής νεύατα...

Είνε χαρά ή σοφία τής' ο μαρσμός κ' ή πλάνη στον καθάρο τής λαγισμό σκορπύεται και δεν φθάνει! Έστύμητα, άληθμόνητα τ'α δώρα όποδ'ε στείλει:

Χρόμα 'στο όχρό μου πρόσωπο, γούληγη 'στην ψυχή... "Ω, πέτσις μου είνε π'ο γλυκειά 'στον κόσμο αυτό μια φίλη; — "Και τ' όνομά τής; — "Έξοχη!"

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ



31^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ



ΕΧΩ ἐντολήν ἀπὸ τὴν Διάπλασιν νὰ προκηρῶν τὴν 31ην Κυριακὴν. Ἐπιτέλους, —θὰ φωνάζετε— ἦτο καιρὸς ἢ ποῦ νὰ περιμένωμεν ἕως νὰ τελειώσουν οἱ ἀποκλεισμοὶ καὶ οἱ πόλεμοι!.. Ἀς κάμωμεν τὴν Κυριακὴν αὐτὴν μονάχοι μας, ἡμεῖς κ' ἡμεῖς, καὶ ἄς ἐλπίζωμεν, ὅτι τὴν ἄλλην πλὴν θὰ τὴν κάμωμεν ὅλοι μαζί!

Αὐτὸ ἀκριβὲς ἐσκέφθη καὶ ἡ Διάπλασις καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκπληρώσῃ ἐκ τῶν ἐν ὄντων τὴν ὑπόσχεσίν τῆς, ὅτι αἱ Κυριακαὶ τῆς ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἔτους θὰ ἐπανελαμβάνοντο.

Ἀλλὰ πρὶν σὰς δώτῳ τὸ θέμα, πρέπει νὰ ἐξηγήσω, χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, τί εἶνε αὐτὰ αἱ πολυθρόνητοι Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως. Εἶνε λοιπὸν ἕνας ὠραῖος, ὁλωσεδιόλου ἰδιαιτερός, Διαγωνισμός. Δίδομεν μίαν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι μας ἀπαντοῦν. Καὶ βραβεύονται αἱ καλλιτέρας ἀπαντήσεις. Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικώτερον αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε ἡ κρίσις, τὴν ὁποίαν ἡ Διάπλασις ἔχει ἀναθέσει εἰς ὅλον τὸ σπιτικόν τῆς Μάρθα, ὑποφανόμενος Ἀνανίας, δώδεκα ἀδελφαί του, γάτα Πίσσα, ὅλοι ἀνακατεύονται εἰς τὸ ξεχώρισμα, τὸ διάβασμα, τὴν κατάταξιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πάντοτε πολυπληθῶν ἀπαντήσεων. Ἐννοεῖται, ὅτι κολλὰ ἐπεισόδια συμβαίνουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀνακατέψαι τοῦ σπιτικοῦ. Καὶ τὰ κυριώτερα ἐκτίθενται εἰς τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς, ἡ ὁποία γίνεται ἐκτενῆς καὶ εἰκονογραφημένη. Ἀλλοτε ἐδημοσιεύετο μονοκόμματι εἰς ἕν φυλλάδιον δεκαεξασελίδων. Τώρα ὅμως, ἐπεὶ τέτοιες πολυτέλειαι δὲν ἐπιτρέπονται, — τὸ χαρτὶ τοῦ Ἐπιτομίου ἦτο δυστυχῶς πρωταπριλιτικόν, — ἡ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς δύο συνεχῆ φύλλα.



Λοιπὸν, εἰς προσοχὴν: Ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν 31ην Κυριακὴν τῆς

Διαπλάσεως εἶνε ἡ ἐξῆς: **Ποῖα εἶνε τὰ τρία πολυτιμώτερα πράγματα;**

[Ἐξαιροῦνται τὰ πρόσκαιρα καὶ... οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως. Ἀπ' ὅλα τὰλλα ποῦ ἔχετε, θὰ μᾶς πῆτε ποῖα θεωρεῖτε πολυτιμώτερα, ἀγαπητότερα, ποῖα θὰ ἐσώζατε εἰς μίαν περίστασιν, — π. γ. εἰς μίαν πυρκαϊάν, εἰς ἕν ναυάγιον, — κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠμπορούσατε νὰ πάρετε παρα τρία τὸ πολὺ πράγματα σας.]

Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶνε καθαρογραμμένη εἰς χωρῆστον φύλλον χαρτοῦ, ἐν εἶδει ἐπιστολῆς, καὶ νὰ ἐπιγράφεται « Ἀπάντησις εἰς τὴν 31ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ τοῦ δεινῶν (ὄνομα, ψευδώνυμον, — ἂν ὑπάρχῃ, — τόπος διαμονῆς, χρονολογία.) Καὶ δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ 200 λέξεις. Αἱ συντομώτεραι ἀπαντήσεις θὰ προτιμηθοῦν αἱ ἐκτενέστεραι... θὰ πεταχθοῦν εἰς τὸ καλάθι ἀμειλίχτως!

Δωρεῶν δικαιούνται νὰ ἀπαντήσουν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δελφια τῶν ποῦ ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1917. Ἐπὶ πληρωμῇ 20 λεπτῶν οἱ ἀνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν. Καὶ ἐπὶ πληρωμῇ 50 λεπτῶν αἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰ ἢ ἀναγνώστα.

Ἀπαντήσεις εἶνε δεχταὶ μέχρι τῆς 8 Μαΐου τὸ βραδύτερον. Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ἀριστέμενα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὅποια βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. 5 § 2.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΑ.—ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Τιμ. Ἀμπελά.]

Ὁ Θεόδωρος Ὁρφανίδης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐσπούδασε τὰ γυμνάσια εἰς τὴν Ἐρμούπολιν καὶ εἰς τὸ Νάυπλιον, καὶ τέλος ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅταν ἔγενεν πρωτεύουσα τοῦ νέου Βασιλείου, τὸ 1838. Φιλομαθὴς νέος, διαπρέπει ἤδη καὶ ὡς ποιητῆς, καὶ ὡς ἐρασιτέχνης ἡθοποιός, καὶ ὡς δημοσιογράφος, ἐστάλη τῷ 1844 νὰ σπουδάσῃ ὅ,τι ἠθέληεν εἰς τὸ Πάρισι, διὰ πᾶσι τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ὁ Ὁρφανίδης ἐπρόσθηκε τὴν Βοτανικὴν, ποῦ τὴν ὅποισιν ἀνέκαθεν ἠσθίεντο κλίαν. Τῷ 1848, ἐπιστρέψας μὲ τὸ δίπλωμά του, ἔγινε καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐντοτε διεμελοῦσε τὸν χρόνον του μετὰ τῆς Βοτανικῆς, τῆς ὁποίας ἀπέδρασε ἕξοδος μυστικῆς, καὶ τῆς Ποιήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαυσε ποτε νὰ καλλιεργῇ. Ἐβδομηκονοσὺν σχεδὸν, ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας τῷ 1886.

Ὁ βωτανικός, ὁ Θεόδωρος Ὁρφανίδης ἐμελέτησε κυρίως τὴν ἑλληνικὴν Χλωρίδα, τὴν ἀπεκάλυψε καὶ εἰς πολλὰ τῶν φυτῶν τῆς ἔχει δώσει τιμητικὰς ἐπωνυμίας του (Viola Orphanidés, Rosa Orphanidés, κτλ.) Ὁ ποιητῆς, ἦτο

μαθητὴς τῶν ἀδελφῶν Σούτσων. Ὅπως ἐκείνοι, μὲ τὴν ἰδίαν γλαύσαν καὶ σχεδὸν μὲ τὴν ἰδίαν τεχνουργίαν, ἐγράψεν πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς σατιράς, καθὼς κ' ἐκτενῆς «ἐπιστολικὰς», ἀπαντιλημένως βραβευσμένα εἰς τοὺς ποιητικοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς ἐκείνης. Τὰ πρῶτά του σατυρικὰ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαι ἐφημερίδας «Μένιππον» καὶ «Τοξόστην». Ἀπὸ τὰλλα του, τὰ γνωστότερα εἶνε ἡ «Χίος δούλη», ὁ «Πύργος τῆς Πέτρας», τὸ «Τίρι-Αἶρι» κτλ., ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ ἀποσπάσματα περιέχονται τὰ Ἀναγνωσματάρια τῶν Σχολείων.

Ἀπὸ τὸν «Μένιππον»

[Ἐποικίωμα]

... Στενωτορεῖς θὺ φωνάζεις, ὅτι γνώμην δὲν ἀλλάζω. Ἦλθ' ἀφθονοὺν ἐφ' ὅσῳ: Τὰς μεγάλας μᾶς Ἀθήνας, Σοβαρὰ ἔργα, ἕνα πλῆθος, Πλῆθος ἀπειροὺν κρηφῆνας, Πλῆθος φῶτων, πλῆθος νόμων Πλῆθος οἰκῶν καὶ δρομῶν Καὶ πολιτικῶν μεγάλων Μὲ τὰ μούτρα κρημασμένα Καὶ καρφάκι δὲν με κόφτει! Ἐγὼ πάντα θὰ φωνάζω Ὅτι γνώμην δὲν ἀλλάζω.

Φροντίζουν οἱ ἄνθρωποι Μὲ πόνον των μεγάλων, Διὰ τοῦ ἐγκεφάλου μας Τὸν μανιῶδη σάλον. Μωροκομεῖον κτίζουσιν, Ὡς τάχα νὰ μὴ εἶνε Μωροκομεῖον τέλειον Ἡ πόλις μας Ἀθῆναι!

Πρὸς τὴν κ. Καλλιόπην Παπαλεξοπούλου (ἡ ὁποία δοτελεσε φίλας ἀλήθειαι, ἐκ τῆς ἐν Ναυπλίῳ οἰκηθῆσθαι τῆς, πρὸς τοὺς ἀτέλλοντας εἰς αὐτὴν φίλας κοινάς).

Λάβετε φιάλας δύο κ' ἀντ' αὐτῶν. παρακαλῶ σας. Στελκατέ μου δύο ἄλλας, πλῆρες ὅμως καὶ κλειστάς. Ἀπὸ τὸ γλυκὺ σας μαῦρον, ἢ ἀπὸ τὸ κόκκινόν σας, Τὸ ὁποῖον ἐμψυχώνει τοὺς ἀψύχους ποιητῆς. Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς μᾶς μετεποίησεν εἰς οἶνον Πλῆρες ὕδατος ὕδατος, εἰς τὸν γάμον τοῦ Κανᾶ. Σὺ, κυρά μου, ὑπερβῆθεις χωρὶς ἄλλο καὶ Ἐκείνον, Ἐπειδὴ πληροὺς δι' οἶνον, καὶ δοχεῖα τὰ κενά.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5^{ον}. (Συνέχεια)

Μὴ διαφορῆσθαι ἐπινομήματα.

Ἐξάρνα, ἐνῶ μὲ τὰ μάτια πάντα τοὺς φακοὺς, ἐκπαλαρῆσα τὸ πλοῖο ποῦ μεγάλωνε ὀλοένα, ἀκουσα σὺν ἕνα θόρυβο, σὺν φωνῆς. Κατάλαθ' ἀμέτως. Οἱ Μπαρμπούτζηδες ἔχουν γυρίσῃ στὸ σπῆτι κ' εἶχαν ἰδῆ ὅτι ἐδραπέτευσαν.

Ἡ γυνὴς ἐντυπώσεσι ποῦ εἶχα ἀπὸ τὸν Βάρθο Μπαρμπούτζη, ἦταν ἀρκετῆς γιὰ νὰ μὴ ἐμπνεύσουν γι' αὐτὸν μεγαλῆτερο φόβο. Ὅταν τὸν ἀκουσα νὰ φωνάζῃ μὲ θυμὸν, νὰ βλαστημᾷ καὶ νὰ πατιλῇ, ἀρετὰ τὰ γυαλιὰ νὰ πέσουν ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ, τρέμων ὄλος, χόθηκα μέσα στὴ μικρὴ ἐκείνη κοιλότητα τοῦ βράχου.

Σὲ λίγο, κόντεψα νὰ λιποθυμήσω ἀπὸ τὸν φόβο μου, γιὰτὶ ἀκουσα τοὺς δύο ἀδελφοὺς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ νὰ τρέχουν ἴστα πρὸς τὴν βραχώδη ἀρογιαλιά, πρὸς ἐμέ! Χρειάσθηκε νὰ συναθροίσω ὅλο μου τὸ θάρρος, γιὰ νὰ συλλογισθῶ, ὅτι οἱ κακοῦργοι δὲν ἦταν δυνατοὶ νὰ ἐμαθῶν, ἀπὸ θάνατον, σὲ ποῖο μέσος ἤμουν κρυμμένος. Ἦρχοντο ἀπλοῦστατα στ' ἀρογιαλί, ἀπὸ τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ ἴδωθ' ἂν εἶχα ρίξῃ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ φύγω, καμμιὰ ἀπὸ τῆς θάρρους, ποῦ εἶχαν βγάλῃ ἔξω.

Αὐτὸ ὅμως θὰ ἦταν πολὺ ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

Ἀπὸ τὸν κρυφῶνά μου, ἄκουγα τὴν ἀγριοφωνάρα τοῦ Βάρθου ποῦ βλαστημοῦσε στὴ σικελικὴν τοῦ διάλεκτο «ἐκείνο τὸ πληθροκυλο τὸν Καζάλε καὶ τὸ ἄλλο τὸ βρωμιόπαιδο ποῦ τώτασε». Τὰ λόγια του ἔφθαναν ὡς ταῦτά μου, καθαρά, γιὰτὶ ὄση ἀπόστασις κ' ἂν μᾶς ἐχώριζε, εἶμασθε ἕς ἐρημίαι κ' ἦταν ἀκρὰ ἡσυχία.

— Μαλόρα! ἔλεγε. Πῶς κητάρεσε νὰ βγάλῃ τὰ χέρια του τὸ καταραμένο καὶ νὰ λυθῇ;

— Δὲν θάσφιζες καλὰ τὸ σχοινί, κρητῆρητὸς ὁ γοντρο - Μάζος.

— Ὅ μὴ πῆς τώρα πῶς δὲν ξέρω νὰ δέσω μιὰ θηλειά; ἐθύμασε ὁ Βάρθος. Ὁ διάβολος θὰ τὸν βοήθησε, γιὰ νὰ μωροσῇ νὰ λυθῇ!

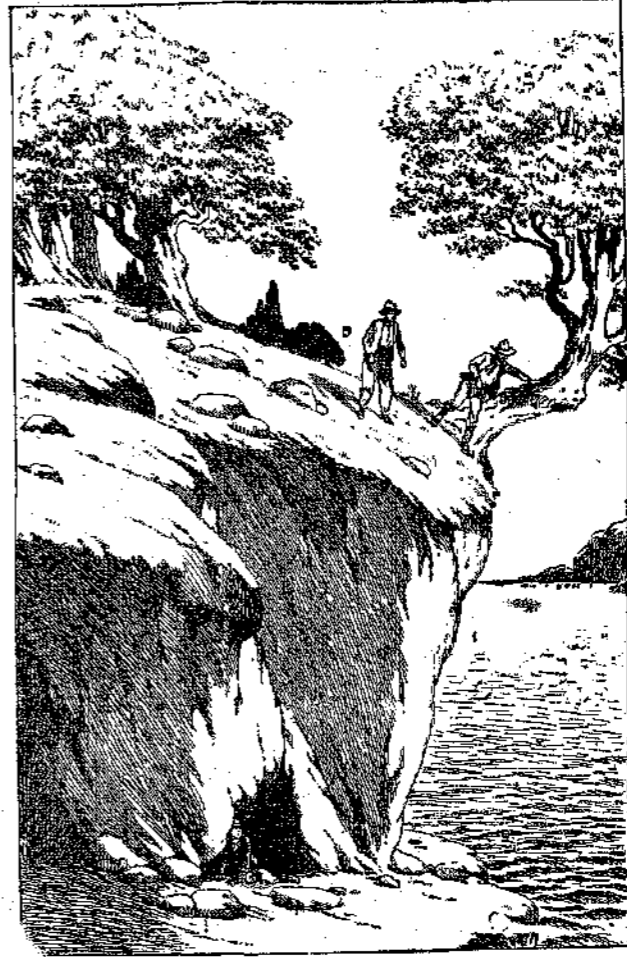
— Ὁ διάβολος καὶ ὁ σουγιᾶς του, ὑπέλαθε ὁ Μάζος. Κουταμάρα ἔκαμες ποῦ δὲν τοῦ πῆρες τὸν σουγιᾶ.

— Κουταμάρα; ἐφώνησε ὁ Βάρθος τώρα μὲ λὲς καὶ κουτό!.. Καλὰ, ἔστω,

ἔκαμα κ' ἐγὼ στὴ ζωὴ μου μιὰ κουταμάρα! μὰ ἐπὶ ποῦ δὲν παύεις νὰ κητάρες; Ἐκεῖτα, ἐξυπνέ μου, ποῦ ἠθελες νὰ ξέρω ὅτι εἶχε ἀπάνω του σουγιᾶ; Τὸ φαντάζονταν κανεῖς, μ' ἐκείνο τὸ ἠλίθιο ὕψος ποῦ εἶχε καὶ τὴν εἰλικρίνεια ποῦ μᾶς ἐδειχνε;

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἦταν τόσο ἠλίθιος ὅσο ἐδειχνε τὸ ὕψος τοῦ ὑπέλαθε ὁ Μάζος.

— Αὐτὸ εἶπα κ' ἐγὼ, ὁμολογήτε ὁ Βάρθος, ἅμα εἶδα τὴν κάμαρα ἄδεια καὶ τὸ σχοινί κομμένο. Καλὰ μᾶς τὴν κατάρφη, τὸ παληόπαιδο!.. Καὶ νὰ ἰδῆς



— Αὐτὸ τὸ μονοπάτι δὲν βγαίνει πωθενά, εἶπε ὁ Μάζος.

ποῦ τὸ κατεργάριο θὰ ξέρῃ ποῦ εἶνε κρυμμένος κ' ὁ Καζάλες. Ποῦ νὰ τοὺς βροῦμε ὅμως τώρα μέσα ἕς αὐτὰ τὰ δάση; Θάταν σὰ νὰ γυρεάμε φύλλους στ' ἄγεραι. Ἄχ καὶ νὰ τώξερα, ὅταν τὸν εἶχα στὰ χέρια μου!.. Νὰ τώξερα πῶς μωροσθε αὐτὸς ὁ μικρὸς νὰ μὴ πῆ ποῦ κρυφθῆκε ὁ Καζάλες! Ἐ, μπένε! Τώρα θὰ ἦταν σκοτωμένος.

— Ναι, μὰ δὲν θάταν φρόνιμο νὰ κρημασθε αὐτὸς τὸ παιδί, εἶπε ὁ Μάζος. Ἐξέρεις, οἱ Ἑγγλέζοι δὲν χωρατεύουν καὶ θὰ βροῦσαμε πολὺ ἄσχημο μελᾶ...

— Ἐννοια σου κ' εἶχα ἐγὼ τρόπο

νὰ τὸ κάμω νὰ μὲ ὑπακούσῃ, ὑπέλαθε ὁ Βάρθος. Ἄλτρο! Δὲν θὰ μὲ νικούσε ἕνα παληόπαιδο. Κι' ἂν δὲν μιλούσε μὲ τὸ καλὸ, θὰ τώκανε μὲ τὴ βία.

Καὶ γελῶν ἄγρια, ἐπρόσθεσε:

— Ὅσο γιὰ τοὺς Ἑγγλέζους σου, ἐγὼ δὲν τοὺς φοβῶμαι. Ἄμα κάναμε δὴ ἐκείνο ποῦ θέλαμε κ' ἐξαλείψαμε κάθε ἔχνο, θὰ παίρναμε τὸ βραβῶ ἐκείνο κότερο καὶ θὰ φεύγαμε γιὰ ἕνα ἀποιοδιόποτε πόρτο, ἂν' ἔπου θὰ μωροσθε γιὰ τὴν πατρίδα. Ὅσο γιὰ τὸ ξένο κότερο, θὰ τὸ βουλιάζαμε σὲ καμμιὰ ἐρημὴ ἀρογιαλιά καὶ θὰ φθάναμε στὸ πόρτο μὲ τὰ πόδια.

Τρέχα γύρευε! Ποῖς θὰ μάθαινε ποτε, ὅτι ἤθθαμε μεις ἕς αὐτὸ τὸ νησί; Κ' ἔτσι, μαθές, θὰ γίνῃ. Ἄν βροῦμε καὶ ξεπαστρέψουμε τὸν Καζάλε, πρέπει νὰ σκοτώσουμε καὶ τὸ παιδί, γιὰ νὰ μὴ κρητῆρησῃ. Τώρα, βλέπεις, ξέρει πολλὰ καὶ δὲν κάνει νὰ τὰ φίσουμε ζωντανά.

— Κ' ἐγὼ σοῦ λέω, ὑπέλαθε ζωηρότερα ὁ Μάζος, ὅτι θάκανες ἄσχημα νὰ κακομεταχειρισθῆς τὸ Ἑγγλεζόπουλο κ' ἄκρια τρις χειρότερα νὰ τὸ σκοτώσῃς. Ἐξέρω πῶς ἐπὶ δὲν θὰ μάκούσῃς, μὰ ἂν διάφοροι ἔχω χρέος νὰ στὸ πῶ. Γιὰ τὸν Καζάλε, ἄλλος λόγος. Ἐχει ἀναικτὸ λογαριασμὸ μὲ τοὺς Μπαρμπούτζηδες καὶ μπορεῖ ἐπὶ τέλος νὰ κλείσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἕς αὐτὸ ἂν μάκούσῃς, θὰ σπύλεγα πῶς δὲν ἀζίζε τὸν κόπο νάλλομε στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιὰ μιὰ δουλειά, ποῦ δὲν θάκανε ἄλλο, παρὰ νὰ μᾶς ξαναστειλῇ στὴ φυλακὴ. Οὔτε θὰ σάκολουθοῦσα ἐγὼ, ἂν δὲν μανάγκαζες μὲ τὴ βία. Τώρα ὅμως δὲν εἶχει εἶσαι τρελλὸς γιὰ δέσιμο, Βάρθος, ἀφοῦ λὲς πῶς πρέπει νὰ σκοτώσῃς καὶ τὸν ἄλλο. Τελος πάντων, ἐγὼ δὲν δίνω πεντάραι, ἂν θὰ σκοτωθῇ ὁ Καζάλες ἢ ὄχι. Ἐγὼ ἐκείνο ποῦ θέλω μόνο, εἶνε νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα.

Ὁ Βάρθος τάκουσε αὐτὰ μὲ τὴ μεγαλύτερη περιτρήνησι. Ἡ γνώμη τοῦ Μάζου δὲν εἶχε γι' αὐτὸν σημασία. (Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΠΙΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΓΝΗΤΗΣ

— Τεσο πᾶ μᾶς ἀγαπᾶς; Πάντα ἐμπρός σου μᾶς κρητάς; Λέγο πίσω μᾶς δὲν πᾶς; Τί ἀπὸ μᾶς; σὺν τί ζῆτε; — Ἄχ, κ' ἐγὼ πῶς πᾶ θὰ ζήσω, Ἄπὸ ἐμπρός μου ἂν σᾶς ἀφίσω; Θὰ μὲ λέγε... κοφωμότη, Παλιοσίδεο στὸ σπῆτι!

GIANNHES PERGIANTHS

